

Entrevista a Rosa Gà Miz, actriu

La sort no es talla ni un pèl

Fa un any, formava el grup T Teatre. El gener d'enguany es posava la crítica a la butxaca amb *Petits contes misògins*, de Patricia Highsmith. I aquest mes estrena *No et tallis ni un pèl*, de Francesc Casanovas, la seva primera pel·lícula. "He anat per feina", assegura. I la sort li somriu.

Als tretze o catorze anys va entrar en un grup *amateur* de teatre de Badalona. De mica en mica: de primer, mirar els assajos; després, li va tocar de fer de cambrera que no diu res i que a poc a poc diu alguna cosa. Però són històries de quan el teatre era un *hobby*. Es va convertir en professora de dansa; això li facilità l'entrada a l'Orquestra Plateria. I la sortida de Badalona, "on tenia un cercle molt tancat". Trepitjar escenaris ja era una feina. "De cop i volta, se'm va disparar el xip i vaig tenir la idea d'entrar a l'Institut del Teatre". Dues setmanes abans de les proves d'ingrés omplia els papers i... "vaig entrar-hi". Ho veia molt clar, només calia tenir "una mica de sort". D'això ja fa cinc anys. Quan feia tercer curs va gosar desafiar el "i ara, ¿què fer?". I posada a somiar, va somiar en una companyia pròpia. Típic i tòpic. Presenta el corresponent projecte al Premi Adrià Gual i no va guanyar. Avui, Rosa Gà Miz, amb 27 anys, és component, juntament amb quatre noies més, del grup T Teatre. Pere Sagristà n'és el director. Ell els proposà un projecte "senzill, que per a començar li semblava prou bé": *Petits contes misògins*, de Patricia Highsmith. La condició femenina a assaig. I d'això fa un any i escaig. "Des de llavors, les coses han anat bastant de pressa, molt més que no esperàvem". Estrena a Tàrraga, al Mercat de les Flors de Barcelona...



Rosa Gà Miz.

ARXIU

na, que ens feia una mica més de respecte. Semblava una mica bèstia, però no teníem res a perdre-hi...

—¿El somni fet realitat?

—Sí, una mica

—¿I això no et fa por?

—Es un risc. A mi ja m'està bé, no tinc por. Com a actriu aniré fins al final, però hem començat des d'un punt... el llistó alt; és clar, ara... has de fer un gran esforç per fer-ho el doble de bé. Però és fantàstic. Pitjor seria haver començat malament.

—Parlem de la pel·lícula que has protagonitzat i que és a punt d'estrena.

—Bé, és la primera; tot és el primer... És el primer llarg-metratge de Francesc Casanovas, que duu per títol *No et tallis ni un pèl* i s'estrenarà aquest mes de març. És una comèdia sobre les relacions amoroses dels joves d'avui i jo hi faig de Tina, que és qui porta la veu cantant. Són dues amigues i els seus respectius... xicotets, representats per Raquel Crusat, Ramon Madaula i David Pagès. Només faig comèdia, però també espero fer

plorar una mica.

—¿I això, per què?

—Perquè sóc molt comedianta i em surt fàcil la vis còmica a l'hora d'interpretar, cosa que no passa amb la dramàtica; llavors, fer algun paper dramàtic és un repte personal d'interpretació.

—¿Esperaves una crítica tan bona d'aquesta obra?

—¡Ni de lluny! En les bones crítiques i en el teatre ple, hi somies, però ho veus una mica llunyà. Aquesta rapidesa no l'esperes. La prova de foc va ser Tàrraga i després el Mercat de les Flors de Barcelo-

—*¿En tens més, de propostes per a fer cinema?*

—Sí, però res de clar. Es tracta d'un paper secundari en la pròxima pel·lícula de Jaime Camino, *Escarabajo*.

—*Se sol dir que la gent jove, com tu, quan comença, té poques coses a explicar. ¿Què en penses?*

—Que s'equivoquen moltíssim. És evident que no tens experiència, però tenim frescor i som naturals i això és important, i val la pena que ens escoltin. Hi ha reticències, però després hem fet una cosa davant la qual s'han sorprès. Costa que et vingui a veure i sempre has d'estar demostrant alguna cosa.

—*¿Teatre o cinema?*

—¡Ui!, teatre. ¡I tant!

—*Es parla de tu com d'una de les joves promeses del teatre català. ¿Com ho veus?*

—En principi, contentíssima. Fa un any no ho hagués dit. Somies molt, però quan t'hi trobes... Encara no m'hi he fet gaire, a aquesta situació. Em ve de nou, i és que em pensava que tot tardaria més. Ja existeixo i és... sorprenent.

—*¿Es pot dir que ho has tingut fàcil?*

—No, em penso que no.

—*¿No?*

—Si ara tot surt és perquè crec que ho he treballat, he buscat coses sense parar i no m'he arrepenjat. He anat per feina, però també he tingut sort.

—*¿Quin creus que és l'estat de salut del teatre català?*

—Em penso que no és dolent: es van muntant coses noves, hi ha hagut una vaga, que no sé si ha servit de gaire, però se n'ha parlat. D'altra banda, crec que s'haurien d'escombrar algunes coses.

—*Per exemple?*

—Em fa l'efecte que molts cops es munten obres de teatre perquè sí, per complir, perquè hi ha institucions i grups que s'han negat a perdre el temps —és quasi un 'negoci'— i s'agafen el teatre fredament. Tot sembla molt bonic, molt fantàstic perquè hi han gastat molts diners, però hi manca alguna cosa i això no és bo.

—*¿En quina mesura és un problema institucional i en quina, professional?*

—Es això el que no sé discernir i el que em fa dubtar. Diria que la culpa és compartida. D'un costat, els actors s'acom-

den a la situació, i això no m'agrada, perquè així no es canvia res. Tot continua molt establert. No hi ha res que bulli i som nosaltres qui hem d'encendre el foc perquè l'olla bulli.

—*¿Això, com t'ho apliques?*

—Em sembla que ja m'ho aplico una miqueta: partir de res, amb les altres companyes del grup, amb molta il·lusió i fent *Petits contes misògins*. D'ara endavant, veurem què passarà, i em fa un xic de por perquè em sembla que a mi també em pot passar, però ho evitaré en la mesura que pugui.

—*¿I què en penses, dels crítics?*

—Tot i que crec que és una feina prou difícil, crec que a vegades en fan un gra massa i personalitzen en excés.

—*De totes formes tu no te'n pots queixar gaire...*

—¡I tant que no! Per ser el primer cop, n'he sortit ben parada. Però suposo que al llarg de la meua vida en veuré de tots colors. Amb això, ja s'hi compta, i no crec que sigui gaire greu. Per exemple, del cinema m'espero altres coses... ja ho veurem.

Joan Mari

TEATRE PRINCIPAL



DIES 6 i 8 DE MARÇ

1 9 9 2

OPERA



COR DE VALÈNCIA / ORQUESTRA SIMFÒNICA DE VALÈNCIA
 Direcció musical: MANUEL GALDUF / Direcció escènica: JOSEP M^a MONTANYÉS
 Producció del Gran Teatre del Liceu

